

TENGERRE NÉZ KI ABLAKOM

P I N T É R L A J O S

Tengerre néz ki ablakom,
tengerre néz ki Hvaron,
ablakban állok, mélyet lélegzem,
hajó érkezzen, várom.
Tenger az is: a fenyőerdő,
tengernyi fenyőt látok,
régi csaták emléke csak:
meglapulón egy várrom.

Tengerre néz ki ablakom,
tengernyi elhullt napra:
elmult tegnapi, évre, évszakra,
huszadik századra,
évezred-pillanatra:
mohácsi temetőkre, trianon-szemfedőre,
s apámtól dédapámig, szépapámig
ki porlik hanyatt dőlve.

Tengerre néz ki ablakom,
anyára, szeretőre,
ki sirva fekszik ágyra,
ki nevetve hideg kőre,
ki vetkezik, ha vétkezik,

s ki ölvén ölelőzne,
ki halálban megelőzne,
s ki engem küld előre.

Tengerre néz ki ablakom,
tengernyi virág-létre:
s a réten virág-népre,
vajvirág, vasvirág, varádics,
vérontófü, vidra- s veronika-virág is
ott fekszik kasza-élen,
s szétszóratván a szélben,
varjutövis, a vétlen.

Tengerre néz ki ablakom,
öbölnyi, kicsi népre
úgy tekintek, mint napra,
napja bár leáldozva,
inka, maja és aszték
csak szellemem maraszt még,
s oszmán birodalomra, szovjet birodalomra,
csak úgy nézek, mint romra.

Tengerre néz ki ablakom,
tengerre, jövődőre.
Hogy mi vár rám és rád is,
megmondhatom előre.
Tengerre néz ki ablakom,
síró csöpp csecsemőre,
kinő majd karma, körme,
s ladik köt ki majd Hvaron,
s révésze lészen Charon.